

II 2.471.954

Tomcio-Paluszek

Nakł. Księgarni Wydawczej „Postęp”.

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001013586605

PRZYGODY TOMCIA PALUCHA

Pewien krawiec miał synka Tomcia. Był on malutki jak wskazujący palec, więc wszyscy nazywali go Tomciem Paluchem. Nudno było w ojcowskiej chacie, więc Tomcio Paluch postanowił wyruszyć w świat. Do igielki przypawił sobie z laku małą rączkę, przypasał ten miecz do boku, pożegnał się z rodzicami i ruszył śmiało przed siebie.

W najbliższym miasteczku przystał na służbę do szewca. Nie pracował ciężko, lecz długo nie wytrzymał w tym miejscu, gdyż majstrowa bardzo była skąpa i mało dawała jeść służbie. Gdy pewnego dnia Tomcio Paluch z pustym brzuszkiem myszkował na piecu, porwała go nagle para uchodząca z garnka i przez komin uniosła w świat.

Długo płynął Paluch pod chmurami, aż wreszcie opadł w jakimś dzikim lesie w pobliżu jaskini zbójców. „Cóż to za śmieszny człowieczek?!” — zdziwił się herszt, ujrawszy Tomcia. Po naradzie postanowili zbójcy przyjąć do siebie Palucha. „Przyda nam się podczas najbliższej wyprawy” — powiedzieli. Tomcio przystał do zbójców i następnego dnia poszedł z nimi okraść królewski skarbiec.

Wlaź najpierw Paluch przez dziurkę od klucza do skarbcia i odsunął wszystkie rygle. Zbójcy wpadli przez otwarte drzwi do środka i zaraz zaczęli ładować do worków pieniądze i złoto. Tak byli tym zajęci, że ani się spostrzegli, gdy Tomcio zatrzasnął nagle drzwi, umknął ze skarbcia i narobił takiego hałasu, że zbiegła się straż zamkowa i schwytała wszystkich złoczyńców. Chciał wdzięczny król zatrzymać u siebie Tomcia, zamyślał nawet dać mu córkę za żonę, lecz Paluch pięknie za wszystko podziękował, ukłonił się kapelusikiem i znów ruszył prosto przed siebie.

Po kilku dniach zgodził się na służbę do pewnego wieśniaka. Było mu tutaj lepiej, niż u szewca. Nie napracował się ciężko i nigdy nie był już głodny. Gospodarz bardzo go polu-

II 2471.954

(A)

2014 R 251/18

bił, gdyż chłopczyk był grzeczny i posłuszny. Nie cierpiały za to Tomcia służące. Gdyż niezauważony przez nikogo mógł on obserwować, jak dziewczki kradły mleko, masło i jaja i potem donosił o wszystkim wieśniakowi. Postanowiły się one zemścić i pewnego dnia schwytały Tomcia, wsadziły go do owsa i rzuciły świni do koryta.

Biedny Paluch nawet nie zdążył krzyknąć a świnia w tej chwili zagarnęła ozorem i Tomcio znalazł się w ciemnym brzuchu. Bardzo tam było niewygodnie. Zaczął więc Tomcio się wiercić, zaczął tak kopać nóżkami, że świnia ze strachu i bólu fikała koziołki, ryczała i biegała jak opętana. Zobaczył to gospodarz, długo zdziwiony kręcił głową, aż wreszcie postanowił: „Trzeba zabić świnie, bo jest chora!”

Zaprowadzono więc świnie do rzeźnika i ten narobił smacznych kiełbas. W jednym jelicie znalazł się razem z mięsem i słoniną nasz mały Paluch. Długo wisiał w wędzarni a potem w spiżarni. I nie wiadomo, czy nie wisiałby tak aż do Wielkiejnocy, gdyby nie mała myszka, która pewnego dnia dobrała się do pachnącej kiełbaski i uwolniła Tomcia Palucha z niewoli.

Uciekł Tomcio przez szparkę i co sił w małych nóżkach począł zmykać do domu. Po tej ostatniej niemiłej przygodzie odechciało mu się wędrować po świecie. „Już dość się nauczyłem, już dość zobaczyłem!” — oświadczył i pewnego dnia zapukał do drzwi ojcowskiej chaty. Ucieszył się ojciec, wycęłował małego synka. A gdy Tomcio Paluch wyspał się i odpoczął po trudach, zagnał go do igły i żelazka. Wkrótce malec został najlepszym krawcem w państwie.

Antykw. Róża ulis
Kraak

13.06.2014

64,20

b 31166982

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001013586605